

DAF 32 GOMBI

Pioniers

Piet Kruijers autowereld bestond in zijn jeugd alleen uit Dafjes. En 45 jaar later is dat weer zo...

Mijn ouders werden in 1957 geselecteerd om een boerderij in de Noordoostpolder te beginnen. Je mocht daar in die tijd niet zomaar gaan wonen, je moest aan allerlei eisen voldoen. Iets wat je nu echt niet meer kunt voorstellen. Ik was dan ook 'een pionierskind', zoals ze dat noemden. In 1958 ben ik er geboren. In mijn herinnering was alles daar kaal, je zag alleen maar omgeploegd land. Omdat het er zo uitgestrekt was, werd de post rondgebracht met de auto: een Daf. Mijn vader vertelde daar van alles over; het was 'de truttenschudder met jarretelaandrijving'. Mét een pienter pookje. Ik zag dat ding elke dag en veel meer wagens waren er ook niet. De enige andere auto die ik me herinner was die van de smid en dat was ook een Daf. Dat laat indruk op je achter. Dat Daf-geluid heb ik als kind zó vaak gehoord, dat blijft je altijd bij. Toen ik later erop uit trok, de polder in, zag ik ook nog wel andere

auto's. De rijkere boeren hadden een Citroën DS en er reed ook een enkele Simca 1000 rond. Toen ik 18 jaar werd, kocht ik gelijk ook een Daf om met mijn vrienden op pad te kunnen gaan. Iedereen maakte er volop grappen over, maar we kwamen met die Daf wel overal. Het was eind jaren zeventig, je kocht zo'n autootje voor vijftienzeventig gulden. André van Duin was toen op de televisie met dat achterruit rijden, de Dafjes waren daarbij heel snel, want je kon er even hard achterruit als vooruit mee, maar ze sloegen ook als eerste over de kop. Daar zijn er heel wat gesneuveld... Als ik nu zo'n aflevering terugzie: erg leuk. Maar het doet wel pijn!

Later ben ik andere oldtimers als dagelijks auto gaan rijden; een Volvo Duett, een Peugeot 403 en ik heb ook heel lang Citroën DS gereden. Maar toen dat zo'n twaalf, dertien jaar geleden onbetaalbaar werd, ben ik weer teruggegaan naar de Daf. Dat zo'n oudere auto traag is, deert

me niet, ik ben van nature een heel rustige rijder. Ik hou van dat gemoedelijke. Deze jongen heeft nog nooit 140 km/h gereden, die behoefte heb ik gewoon nooit gehad. Het is heerlijk om ontspannen om me heen te kijken en te genieten van het reizen, het klassiek rijden. Dat is echt het mooiste wat er is. Er kwam eerst een Daf 33 en vlot daarna een 32. Het werd bekend dat ik in die autootjes zat, want af en toe werd ik gebeld door iemand die van zijn Daf af wilde: Piet, kan jij daar nog iets mee? En voor ik het wist had ik een schuur vol auto's en onderdelen staan, te veel eigenlijk. Nu doe ik juist weer

Het 'pientere pookje' van de Variomatic prijkt trots tussen de voorstoelen.

Het interieur is niet bepaald overdadig qua aankleding en uitrusting; hard plastic dashboard en skai op de stoelen. Rechts: de Bestel heeft geen achterbank, deze Combi wel.

auto's weg, tot ik er vijf of zes over heb. Maar de Combi blijft in ieder geval, die koester ik.

Het sleutelen doe ik allemaal zelf. De Variomatic, het boxerblok: ik ken het allemaal als mijn broekzak. Ik heb er ook zelf een elektronische ontsteking voor gemaakt en ingebouwd. Er zit nog een 6V-systeem op deze auto, dus als de motor slecht start, is je accu zo leeg. Het is daarom belangrijk dat alles mooi is afgesteld en je de auto goed aanvoelt. Een Daf rijdt en 'schakelt' pas echt lekker als alles perfect is. Als ik aan een auto heb gewerkt, heb ik altijd weer respect voor Hub en Wim van Doorne, ik heb grote bewondering voor de manier waarop die Variomatic in elkaar is gezet. Het was echt een baanbrekend idee, iets heel nieuws. En het wordt nog steeds gebruikt. Het talent waarmee dit ontworpen is; die broers waren genieën.

Het merk Daf is natuurlijk uniek op het gebied van techniek, maar het plaatwerk is net als elke auto uit die tijd. Het roest dus behoorlijk, vooral van binnenuit. Maar daarin onderscheidt deze auto zich weer. Die heeft wel wat plekken, maar de basis is echt hard omdat de auto zijn hele leven in Zuid-Frankrijk heeft doorgebracht. Hij is echt nog steeds helemaal origineel en ongerestaureerd. Waarschijnlijk heeft een Fransman oog gehad voor het grote laadvolume en de relatief kleine motor, waardoor je er in Frankrijk relatief weinig belasting voor hoeft te betalen. Ook rijdt zo'n auto met Variomatic heerlijk in de bergen. Eigenlijk is de auto in deze originele staat het leukst, zo is het een auto met een eigen verhaal. Als je helemaal in nieuwstaat zou brengen, zie je alleen nog maar hoeveel geld erin zit en niet meer wat ermee is gebeurd. Hij blijft dus zo.

★ Groot respect voor de broers Van Doorne, het waren genieën ★

De eigenaar

NAAM Piet Kruijers, 58 jaar
BEROEP Timmerman
TOEKOMSTPLANNEN Ik heb te veel auto's, er moeten dus Dafjes weg. Maar deze grijze combi blijft, zeker weten!

Weetjes

De Daf 32 Combi is vooral bekend geworden in Bestel-versie als postauto, zonder achterbank en passagiersstoel. In de loop der jaren heeft de PTT duizenden Bestel-Dafjes gehad. Speciale auto's, standaard voorzien van een vlaggenhouder voor de feestdagen, twee buitenspiegels en diverse zaken voor bijzondere situaties, zoals een verbandtrommel, sleepkabel en brandblusser. Vanaf 1974 verdween de Daf Bestel uit het straatbeeld omdat de PTT grotere auto's nodig had.

DAF 32 Combi

bouwjaar	1967
nieuwprijs	n.b.
gemaakt van/tot	1965-1967, 2427 stuks
geschatte waarde	€ 4000,-
top snelheid	100 km/h
acceler. 0-100	24,0 s
gem. verbruik	n.b.
motor	tweecilinder boxer, 749 cm ³
max. vermogen	30 pk
max. koppel	56 Nm
transmissie	traploos, Variomatic, achterwiel-aandrijving
massa leeg	830 kg

Fabrieksgegevens, voor zover te achterhalen

Kijk op [YouTube.com/autovisie](https://www.youtube.com/autovisie)